

Preken 18. nov 2012

25. s i treenighet i Fjellhamar kirke

Kapellan Elisabeth Lund

Hva er det vi klamrer oss fast til her i livet?

Mange av oss kjenner historien om da Jesus var ute i ødemarken med godt over fem tusen mennesker, og klarte å mette alle sammen med bare fem små brød og to fisker.

Masse mennesker, lite mat og Jesus.

Det som er prekenteeksten i dag, handler om det som skjedde etter at alle var blitt mette.

Det står skrevet i evangeliet etter Matteus i det 14. kapittel:

Straks etter fikk han disiplene til å gå i båten og dra i forveien over til den andre siden, mens han selv sendte folket avsted. Da han hadde gjort det, gikk han opp i fjellet for å være for seg selv og be.

Da kvelden kom, var han der alene. Båten var allerede langt fra land, og den kjempet seg fram i bølgene, for det var motvind. Men i den fjerde nattevakt kom han til dem, gående på sjøen. Da disiplene fikk se ham der han gikk på vannet, ble de skrekkslagne. «Det er et gjenferd!» sa de og skrek av angst.

Men i det samme talte Jesus til dem:

«Vær ved godt mot! Det er jeg, vær ikke redde!»

Da sa Peter til ham: «Herre, er det deg, så si at jeg skal komme til deg på vannet.»

«Kom!» sa Jesus.

Peter steg ut av båten og gikk på vannet bort til Jesus. Men da han så hvor hardt det blåste, ble han redd. Han begynte å synke, og ropte: «Herre, berg meg!»

Straks rakte Jesus hånden ut og grep fatt i ham og sa:

«Du lite troende – hvorfor tvilte du?»

Så steg de opp i båten, og vinden stilnet. Men de som var i båten, tilba ham og sa: «Du er i sannhet Guds Sønn!»

Da de var kommet over, la de til land ved Gennesaret.

Slik lyder Herrens ord

Hva er det vi klamrer oss fast til her i livet?

Det er midt på natta. I den fjerde nattevakt, altså mellom kl 3 og 6.

Disiplene er i båt.

Noen ganger er det ikke all right å være i båt. Noen ganger er det forferdelig ubehagelig.

Denne gangen strever båten seg vei gjennom bølgene i mørket, i motvind.

Sånn kan det være å være i båt, og sånn er det i livet noen ganger også.

Noen av disiplene var nok allerede nokså engstelige der ute i mørket, og det ble ikke bedre da noe de trodde var et gjenferd kom gående mot dem på vannet. De ble skrekkslagne, og skrek av angst. En ganske naturlig reaksjon på noe som går utenfor det vi vet er mulig. En skikkelse som går på vannet, som kommer mot dem i mørket og bølgene.

«Vær ved godt mot! Det er jeg, vær ikke redde!» sier Jesus.

Det er jeg. På gresk: egå eimi. På hebraisk: jahve, Guds navn.

Vær ved godt mot, det er Gud, vær ikke redde.

Jeg har noen barndomsminner om båtferie. I fiskebåten til onkelen min. Av og til måtte vi gå uttaskjærs for å komme dit vi skulle, altså utenfor de skjærene som beskytta mot de største bølgene. Der kunne det gynte skikkelig og bølgene slo over den store båten. Vi barna måtte sitte i rekebingen midt i båten, og tanta mi sto og holdt seg fast i masta og skrek.

Selv om onkelen min sto i styrhuset og smilte, var det både spennende og dramatisk nok for oss andre. Det var om å gjøre å holde seg fast, klamre seg til båten. Noe annet var ganske utenkelig.

Jeg tror disiplene klamra seg fast de også, at noe annet var ganske utenkelig.

Men Peter tenker det utenkelige, alltid litt uttafor boksen.

Peter er alltid impulsiv, men denne gangen stopper han litt. Han kaster seg ikke rett i vannet. Han utfordrer Jesus til å be ham komme. «Herre, er det deg, så si at jeg skal komme til deg på vannet.» Hvis det er deg, min Herre og Gud, så vil jeg også gå på vannet.

«Kom!» sa Jesus. Og Peter, klippen, kommer.

Hvor er du i denne historien? Tar du initiativ, og ber Jesus om å kalle på deg? Har du kasta beinet over rekka, og er på vei ut? Eller sitter du i båten og måper og klamrer deg fast?

Jeg har tenkt på at de var like mye disipler, alle de som ble sittende i båten. Det er lov å være redd. Det er lov å ikke tørre. Det er ikke alt vi er klare for. Ikke når vi er i båt, og ikke i livet.

Peter var klar. For det ukjente, for det han ikke visste hvordan ville gå. Han ville følge Jesus, uansett hvordan veien var. Uansett om den besto av frådende vannmasser.

Jeg har hørt en fortelling, en slags vits egentlig, om en mann som kjørte en cabriolet på en svingete fjellvei. Plutselig kom svingen overraskende og for raskt på mannen, som kjørt rett ut og utfor stupet. Mens han og bilen falt nedover, greide han å få tak i et tre i fjellsiden mens bilen falt tusen meter ned mot avgrunnen.

«Hjelp» ropte han. «Kan noen høre meg?»

Det eneste svaret han fikk var et ekko.

«Gud, kan du høre meg» skrek han ut.

Plutselig hørte han en stemme som sa: «Ja, jeg kan høre deg»

«Vil du hjelpe meg?»

«Ja, jeg vil hjelpe deg. Tror du på meg?»

«Ja, jeg tror på deg» svarte mannen.

«Stoler du på meg?», spurte Gud

«Ja, ja, jeg stoler på deg. Fort deg, er du snill!»

«Hvis du stoler på meg, så slipp taket i treet» sa stemmen.

Etter en lang tid med stillhet, ropte mannen:

«Kan noen *andre* høre meg?»

Noen ganger handler det å tro om å slippe taket, slippe kontrollen.

Men det er helt utenkelig hvis vi ikke stoler på at vi har en Gud som tar oss imot. En Gud som elsker oss så høyt at han går i døden for å redde oss.

Det kan være mange grunner til at vi ikke har den tilliten. Vi kan ha med oss erfaringer av svik. Erfaringen av at det ikke har gått bra. Da vil vi heller bli sittende i båten. Og klamre oss fast. Selv om det er Gud selv som går der ute i bølgene.

Det går ikke alltid bra i livet, sånn er de forholdene vi lever under, men vi inviteres til å

tro at Gud er der med sitt nærvær gjennom liv og død. At han elsker oss gjennom alt, og vil bære oss når det trengs. Det går an å, sakte men sikkert, stole mer og mer på det. Jeg tror Gud ser hvor hver enkelt av oss er, og at Han venter tålmodig på når vi er klare til å ta det neste skrittet. Når vi leser om Jesus i Bibelen, ser vi hvordan han møter hvert og ett menneske ganske så forskjellig. Noen er han veldig mild mot, andre møter han med utfordrende eller til og med krasse ord. Fordi de alle er forskjellige og er på ulike steder i livet.

Sånn møter Jesus oss også.

Peter er Peter. Han går ut av båten, og han går på vannet.

Han ser på Jesus, han stoler på sin Herre og Gud, og går på vannet.

Mens han går, flytter Peter blikket. Fra Jesus og mot bølgene. Når han ser hvor hardt det blåser, begynner han å synke.

Nå er Peter redd og han roper til Jesus om å redde ham. Jesus griper tak i ham, og de kommer seg opp i båten.

Vi mennesker kan ikke gå på vannet. Vi lever under en del begrensninger. Men av og til skjer det umulige, av og til kan vi få et glimt av en annen verden, av Guds rike.

Allerede nå, men ennå ikke.

Jeg lurer på hvordan det var for Peter etterpå, der han sitter våt og kald i båten. Jeg lurer på om Jesus lo litt da han spurte: Hvorfor tvilte du? Du gikk jo på vannet, Peter, hvorfor tvilte du?

Hvorfor tviler vi?

Jeg lurer på i hvilken grad Peter bar med seg denne opplevelsen, om det var med å prege ham. Om han huska vannet som bar ham, og blikket på Jesus.

Har vi noen erfaringer av å gå på vannet, eller altså av å gå på en ukjent vei med blikket på Jesus?

Hva er det vi klamrer oss fast til her i livet?

Hva er det vi kan slippe?

Etterpå går det en vei her, gjennom rommet og fram til alteret. En vei mot Jesus. Her framme kan vi ta imot den Gud som elsker oss så høyt at han døde for oss. Ta imot hans kjærlighet i nattverden. Jesus sier: Kom, for alt er ferdig.

Amen